

ROMANA *Gold*

Ally Blake

Férfi minden feladatra

Joy Avery

Búvóhely a magasban

Melissa McClone

Lesz még szép az ünnep?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2007, Ally Blake – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Billionaire on Her Doorstep* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

© 2017, Joy Avery – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Soaring on Love* (Harlequin Mills & Boon)

© 2008, Melissa Martinez McClone – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *Rescued by the Magic of Christmas* (Harlequin Mills & Boon)

• *Magyarra fordította:* Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 39. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-073-3

• *Kép:* Shutterstock

A Romana Gold a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 20255

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ally Blake

Férfi minden feladatra

1. FEJEZET

Tom Campbell bevágta kopott platós teherautója ajtaját, de nem zárta be. Itt Portsea-ben orvosok, ügyvédek és más gazdag polgárok éltek magas kerítések mögött, nagy házakban, kiterjedt birtokokon, saját tenispályákkal és puccos medencékkel. Ők biztosan nem lopják el.

Megigazította a szerszámövét, vállára akasztotta a rózsaszín, régi rongyokkal teli párnahuzatot, és átsétált egy mohával benőtt kapun, amelyen egy tábla díszelgett *Belvedere* felirattal.

Lejjebb a lejtős telken fehérre festett fát és palaszürke tetőt látott a buja lombok között, ami nem volt szokatlan egy tengerparti háznál. Ami viszont szokatlan volt: az ingatlan egyáltalán nem volt karbantartva.

Tom továbbhaladt a felhajtón, amely inkább országútnak tűnt, míg végre rálátott a ház egészére. nézett ki, mintha évtizedekig épült volna több, teljesen eltérő stílusú tervező keze alatt. A legtöbb ablakon csukva voltak a zöld zsaluk, és nyilvánvalóan már régóta nem nyitották ki őket, ami a zsanérokon ülő rozsdából is látszott. A ház körül sűrű bozót nőtt.

Ráférne egy új festés, a kertre pedig egy kis gondoskodás és sűrű kapavágások. A felújítók álma lenne, és ezt meg is mondja a munkaadójának, „Lady” Bryce-nak, amint megtudja, miért is vette fel. Elvégre nem profi kertész, hanem csak olyan ember, aki mindenféle dolgokat elvégez.

A ház asszonyát csak látásból ismerte, amikor fekete dzsipjében végighajtott Sorrento főutcáján. Haja a tarkóján hátrakötve, az orrán nagy napszemüveg, keze határozottan a kormányon. A „Lady”-t a Barclay nővérek ragasztották rá, akiknek a rövidáruüzletük volt, és haragudtak rá, hogy még nem tisztelte meg őket a látogatásával.

Tom először arra gondolt, hogy udvariasan visszautasítja a hölgy kérését, és helyette több időt szán a horgászatra. De aztán, mint mindig, most se sikerült nemet mondania, amikor egy nő segítséget kért tőle. Az unokatestvére, Alex azzal vádolta, hogy ő akar lenni a fényes páncélú lovag, de ugyan mit tud Alex? Törődjön inkább a saját dolgával.

Átbújt egy alacsonyan lógó inda alatt, óvatosan továbbment, és végül egy impozáns, három méter magas, faragott bejárati ajtó előtt állt. Az egyik fele résnyire nyitva volt, előtte egy nagy, vörösesebarna szetter feküdt, nyakörvén Smiley névvel ellátott fémlapocska.

– Szóval Smileynak hívnak, ugye?

A kutya fáradtan felemelte a fejét, láthatóan nem örült a váratlan látogatónak.

– A ház úrnője is itt van? – kérdezte Tom, gyengéden megsimogatva a fejét.

Ebben a pillanatban belülről csattanás hallatszott, amit trágár szitokáradat követett. Igen, a tulajdonos egyértelműen itthon van.

– Helló! – kiáltotta Tom, de odabent már csend volt.

Mivel csengőt nem látott, végül átlépett a búbánatos kutyán, és bement a nagy előcsarnokba. Odabent egy régi kerti pad állt, rajta bontatlan postával, mellette egy páfrányfenyő kornyadozott színes kerámiacserépben.

Újabb káromkodás hangzott el, ezúttal kicsit halkabban, és Tomot egy olyan szobába vezette, amely valaha a nappali lehetett. A fapadlóra ráfért volna egy réteg lakk. A padlótól a mennyezetig érő, függöny nélküli ablakokból Port Philip napfényben csillogó, pompás öblére nyílt kilátás.

Akaratlanul is elképzelte, mit tudna kezdeni ezzel az ingatlannal, ha egész nyáron ráérne, és lenne elég pénze, és meglenne a régi csapata. Aztán megrázta a fejét, mintha el akarná üzni az ostoba gondolatot.

A szoba üres volt, nem voltak bútorok, képek, semmi. Azaz volt valami: egy telefonszínór kigyózott a szemközti falhoz, ahol egy nagy lepedő volt leterítve a földön, rajta különböző színű festékek, meg egy rozoga asztal ecsettisztítóval és különböző méretű ecsetekkel. Egy festőállványon egy nagy vászon állt, amelyet a kék különböző árnyalatai borítottak merész ecsetvonásokkal.

Az állvány előtt pedig a ház asszonya. Szőke haját sötétkék kendő fogta el az arcától, festékfoltos

farmert viselt, egy hajdan fehér pólót... és nem volt a lábán cipő.

Tom megköszöri torkát.

– Miss Bryce?

A nő olyan gyorsan pördült meg, hogy az ecsetről festék fröccsent a vászonra. Vörös.

– A fene vinné el – mérgelődött a festőnő, sokkal mérsékeltebben, mint az imént. A hangja mély volt, és kissé érdes, magas arccsontja kissé vörös, szürke szeme szikrázott.

Szerencsés nap, gondolta Tom. „Lady” Bryce elképesztően vonzó! Kár, hogy Alex nincs itt, szívesen elmagyarázná neki, hogy az ilyen kellemes meglepetések miatt nem mond soha nemet, ha egy rászoruló hölgy a segítségét kéri.

– Maga meg ki a jóisten? – kérdezte a nő. Alighanem kevésbé volt lenyűgözve tőle, mint fordítva.

– Mit keres a házamban?

– Tom Campbell vagyok, a barátságos mindenek. – Melegen mosolygott, ami sokszor megmentette a bajtól, és széttárta a kezét, hogy mutassa, mennyire ártalmatlan. – Néhány napja felhívott, és megkért, hogy jöjjek el megjavítani valamit.

A nő többször pislogott, ami felhívta a férfi figyelmét hosszú, sűrű szempilláira. De nem akart flörtölni, épp ellenkezőleg: rendkívül elutasító arcot vágott, és szigorúan mustrálgatta. Tomnak kényszerítenie kellett magát, hogy mozdulatlanul álljon az átható tekintet alatt.

– Igen, így van! – A nő rámutatott az ecsettel, mire ő majdnem összerezett. – Tom Campbell, a mindenek.

Gyors pillantást vetett a kék képen lévő vörös foltokra, és megint káromkodott. Láthatóan nem érdekelte, hogy társasága van.

Tom elmosolyodott. Ha a Barclay nővérek tudnának a hölgy káromkodási hajlamáról, rögtön megfosztanák a „Lady” címtől.

A nő röviden megrázta a fejét, és odalépett hozzá. Nagyon kecsesen mozgott, szinte úgy, mint egy balerina. A farmerja és a pólója bő volt, mintha nemrég fogyott volna, és nem lett volna ideje vagy kedve új ruhát venni. Vagy újra felszedni pár kilót. Elég magas volt, körülbelül egy méter hetvenöt. Levette a kendőt a hajáról, és a nadrágzsebébe tette. Röviden kirázta szőke haját, és gumival összekötötte.

Szó nélkül elsétált mellette, és egy nagy konyhába ment, a férfi követte. Ez is spártai módon volt berendezve. Nem voltak hűtőszekrényre mágnesezett gyerekrajzok, sem jegyzetek vagy bevásárlólisták. Nem voltak virágok az ablakpárkányon, nem voltak össze nem illő konyhai eszközökkel teli kancsók, mint a legtöbb házban, ahol dolgozott.

A Barclay nővérek szerint Miss Bryce már hónapok óta Portsea-ben élt, de a ház úgy nézett ki, mintha csak most költözött volna be, és még nem pakolta volna ki az összes dobozát. És ha nem közli hamarosan, hogy mit akar tőle, akkor elbúcsúzik. Ragyogó tavaszi nap van, ideális a horgászathoz, a halak biztosan harapni fognak...

– Mit tehetek önért, Miss Bryce?

A nő megtöltötte a vízforralót, bekapcsolta, és a mosogatónak támaszkodott.

– Maggie. Először is szeretném, ha Maggie-nek szólítana.

– Rendben, ha maga pedig Tomnak szólít – válaszolta a férfi, és kezét nyújtott.

A nő energikusan megrázta. A keze keskeny, de erős volt, a tenyere érdes és bőrkeményedéses, majdnem olyan, mint az övé. Egy pillanattal tovább tartotta, mint szokta, miközben a nő parfümje beborította. Nehéz, fűszeres illat, egyszer vett ilyet a húgának karácsonyra egy csinos eladó rábeszélésére, pedig egyáltalán nem illett a vidám és élénk Tesshez. Nem is használta soha, amin gyakran viccelődtek.

Maggie Bryce-hoz viszont tökéletesen illett, mert távolságtartó viselkedése ellenére egyszerűen elragadó volt.

Én pedig, gondolta Tom, rendkívül rokonszenves vagyok, úgyhogy semmi akadály a nyári románcnak.

– Szóval teljesen egyedül él idekint? – kérdezte, és végre elengedte a kezét.

– Itt van Smiley – válaszolta Maggie, és keresztbe fonta a karját. – Valószínűleg már találkozott vele az ajtóban.

– Igen. Érdekes lakótárs lehet.

Maggie halkan nevetett, és a szemébe nézett.

– Jobban szeretem, mint bármely más férfitársaságot.

– Persze. Ki ne lenne így ezzel.

Tom elgondolkodott, hogy voltak nők az életében, akiknek nem tetszett, korábban Sydneyben, ahol jó partinak tartották, és itt, Sorrentóban is, de egyikük sem figyelmeztette ilyen egyenes pillantással, hogy még csak ne is gondoljon viszonyra.

– De gondolom, Smileynak nem túl jó a kézügyessége. Különben nem kérte volna a segítségemet.

– Igen, le is szidtam érte – válaszolta Maggie.

Tom halkan felnevetett. Hűvös viselkedése ellenére Maggie nem sőtlan, és ezt szerette a nőkben.

A víz felforrt, és Maggie öntött kávé két személyre. Anélkül, hogy megkérdezte volna, kér-e. Lehet, hogy személyesen nincs baja vele, csak a munkásokkal távolságtartó?

A portsea-i nők két csoportra voltak oszthatók: azokra, akik átlátnak a hozzá hasonló férfiakra, és azokra, akik a tiszteletre méltó, unalmas és pénzes exférjük tökéletes ellentétét látták benne. Ha Maggie a sznobok közé tartozik, akkor véletlenül elejthet egy bankszámlakivonatot, hogy megmutassa, nem is áll olyan rosszul, mint ahogy esetleg gondolná.

– Hosszabb munkákra is ráér? – kérdezte, és átnyújtotta neki az egyik bögrét.

– Hát, különböző munkákra hirdetem magam, és meg lehet egyezni velem. De a Barclay nővérek nem fogadnak el kifogást, ha ki kell cserélni egy villanykörtét.

– Nem nagy munka. Azt hiszem.

Tom más véleményen volt. A ház felújítása iszonyú munka lenne, de megérné.

– Pontosan mit kellene csinálnom?

– Nem tudok kijutni a partra. A ház mögött annyira benőtte a vadszőlő meg mindenféle tüskés bokrok, hogy semmi mást nem lehet látni.

– Tüskék – ismételte Tom. Na, ez jó móka lesz.

– Igen. Emlékszik arra a forró napra múlt héten, amikor semmi szellő nem fújt a tenger felől?

Tom bólintott. Az volt a benyomása, hogy aznap véget ér a tavasz. Hamarosan ellepik a turisták a várost, a telefonja szüntelenül csörögni fog, és három hónapig nem lesz ideje kifutni a hajóján.

– Aznap meg akartam nézni a strandot, ami a birtokhoz tartozik – folytatta Maggie –, de láncfűrész kellett volna. Talán észrevette, hogy csak a legszükségesebb holmi van nálam, és a láncfűrész nem tartozik közéjük.

No lám csak, van benne önirónia, gondolta Tom. Jobban meg kellene ismernie Maggie Bryce-t.

– Mióta lakik itt?

– Úgy fél éve költöztem ide Melbourne-ből – válaszolta Maggie, de mielőtt férfi tovább kérdezhetett volna, a hátsó ajtó felé mutatott. – Megmutassam a bozótot?

Hirtelen úgy tűnt, mintha sietne. A férfi követte a ház hátsó részén végigfutó árnyas verandára. Néhány rozoga lépcsőfok vezetett egy kis, macskaköves udvarra, amelyet éppúgy benőtt a gaz, mint a feljárt. Mögötte pedig harminc méter vastag, tüskés bokrokból álló fal emelkedett, amelyet évtizedek óta nem nyírtak, és magasabb volt, mint egy ember.

– Szép páfrány – mondta Tom, és átbújt egy sor cserepekből lógó, szájalmas növény alatt.

– A házzal együtt kaptam – mondta Maggie. – Mint talán észrevette, nem vagyok egy nagy kertész.

– Igen, azt észrevettem.

– És maga? Szokott kertészkedni?

– Persze. A fűnyírás és a gyomlálás a specialitásom. Alkalmanként a kerti utakat is kijavítom. És most – lépett közelebb a látszólag áthatolhatatlan bozóthoz – megvalósíthatom régóta dédelgetett álmomat, és dolgozhatok kaszával.

– De jó, hogy felajánlhatom. És mit gondol, mennyi időbe telik?

– Azt majd csak ma tudom megítélni, ha végeztem a munkával.

– Oké, akkor hagyom is dolgozni. Van egy fészker a ház mellett, talán van benne néhány szerszám, amit használhat. Bár kasza az nincs.

– Hogy tud itt túlélni nélküle? – kérdezte a férfi tréfásan, és derűsen rámosolygott Maggie-re. De ő sajnos nem viszonzta a mosolyt.

– Úgy, hogy literszámra iszom a kávé – válaszolta hűvösen, szemrebbenés nélkül.

Valószínűleg épp azon gondolkodik, egyáltalán el tud-e viselni egy ilyen férfit a közelében. Tom furcsán érezte magát a tekintete alatt. Aztán Maggie minden további szó nélkül megfordult, és bement a házba.

Tom magára maradt a túlságosan is élénk fantáziájával.

2. FEJEZET

Néhány órával később Maggie belenézett a különleges jamaicai kávé tartalmazó bögrébe, és megállapította, hogy nemcsak kihűlt, de festékszempes is borítják. Megtörölte meztelen lábát a földön lévő lepedőbe, és átment a konyhába, hogy főzzön még kávé.

Miközben várta, a víz felforrjon, az asztalnak támaszkodott, és megpróbálta ellazítani megfeszült nyakizmait. Ha még Melbourne-ben élne, most elmenne Maurice-hoz, hogy élénkítő masszázssal kényeztesse magát. Akkoriban még megengedhette volna magának. Most viszont van egy rohamosan zsugorodó bankszámlája és egy hatalmas háza, amelyre hatalmas jelzáloghitelt vett fel, így be kell majd érnie egy meleg borogatással.

Felriadt, amikor gallyak ropogása törte meg a csendet. Először azt hitte, Smiley az, aztán észébe jutott a mindenés, és az ablak felé fordult, hogy megnézzé, mit csinál. De nyoma sem volt. Valószínűleg valahol a ház alatt lehet.

Valójában egy életerős nyugdíjasra számított, aki a bozót szemügyre vétele után azt fogja mondani, hogy lehetetlen kiirtani. Ezt újabb jelnek tekintette volna, hogy az itt töltött ideje a végéhez közeledik. A többi jel a következő volt: nincs pénz a számláján, nem telik öröme a festésben, ezért nem születnek új remekművek, és mindenekelőtt az érzés, hogy soha nem fog itt beilleszkedni, bármennyire is szeretne.

Tom Campbell meglepetés volt, már csak azért is, mert időben érkezett. Ráadásul minden, csak nem nyugdíjas. A harmincas éveik közepén járhat, és fekete, kissé túl hosszú haja van, nem ősz. Emellett izmos, erős és egészséges. A mosolya pedig szívmengető.

De még a külsejénél is jobban meglepte azzal, hogy azt mondta, át tudja vágni a bozótot. Úgy látszik, neki még nagyobb szüksége van a pénzre.

Most már nem volt biztos benne, örült-e, hogy egy kicsit tovább halogathatja a döntést. Bizonyára sokba fog kerülni a bozót eltávolítása, és mi vár rá mögötte? Durva sziklák? Kis szerencsével egy keskeny homoksáv?

Amikor a víz felforrt, elkészítette a kávé, és kivitte a verandára. A könyökét a mellvédre támasztotta, és figyelte, ahogy Tom gőzerővel dolgozik odalent. Időközben levette a pulóverét, szürke pólója nedves volt az izzadságtól, és szorosan tapadt izmos felsőtestére. Az alsó lépcsőfokon ott volt a szerszámöv és egy párnahuzat, amelyből egy rongy lógott ki.

Maggie önkéntelenül elmosolyodott, miközben állát a kezére támasztotta. Magabiztos lehet az a férfi, aki rózsaszín párnahuzatban hordja a munkaeszközeit.

Smiley odajött hozzá, és a kezébe simult a pofájával.

– Na, hogy vagy, kedves? – kérdezte Maggie. – Tudom, hogy itt egy kicsit kiestél a házórzésból, de tudnál legközelebb figyelmeztetni, ha idegen áll az ajtóban?

A kutya letelepedett a lábára, és a nő nem várhatott tőle több reakciót. Belekortyolt az erős, aromás kávéba, elégedetten felsóhajtott, és figyelmét ismét a segítőjére fordította. Napokba, ha nem hetekbe fog telni, mire megszelídíti ezt a vadont.

És bár meglehetősen elbűvölő, és ő nem szándékozik reagálni a flörtölésére, úgy érezte, udvariasnak kell lennie vele. Igen, megkínálja ebéddel. Persze semmi különleges: csak egy sajtos-paradicsomos szendvics. Hogy mutassa neki, csak a kétkezi munkás képességei érdeklik, a többi tulajdonsága nem, amikkel nyilvánvalóan rendelkezik.

– Úgy látszik, éhesebb vagyok, mint gondoltam – jegyezte meg Smileynak, és elhessegette a lábától. – Gyere, menjünk be.

Körülbelül tíz perccel később lesétált a verandáról, kezében az első étellel, amit az elmúlt hat hónapban magán és persze Smileyn kívül másnak készített. Még a barátai, Freya, Sandra és Ashleigh is saját ételt hoztak a rendszeres szerdai találkozókra, ami érthető volt, mert a sajtos-paradicsomos szendvics volt az egyetlen ehető, amit Maggie elő tudott állítani.

Tom megfordult, amikor meghallotta a lépcső nyikorgását, és kisöpörte a haját a homlokából.

– Gondoltam, talán éhes – kezdte Maggie.

– Mint egy farkas! – Felegyenesedett, izmos karjait a feje fölé nyújtotta.

Maggie letette a tányért a szendviccsel és a bögre kávéval a lépcsőre, és már éppen indult volna vissza a házba, amikor észrevette, hogy Tom homlokán koszfoltt van. Először arra gondolt, nem szól semmit, de aztán túlságosan is zavarta.

– Ott piszkos – mondta halkán, a homlokára mutatva.

Tom csak megvonta széles vállát.

– Nem ez lesz az utolsó. Az ilyen munka nyomot hagy. A magáé is, ahogy látom.

Mikor a férfi leeresztette a tekintetét, Maggie is lenézett, és észrevette, hogy a lábfejen kék és piros festékfoltok vannak. Régebben hetente járt pedikűröshöz, de most már a körmeit sem festette ki.

– Hát, foglalkozási ártalom – mondta, a piszkosabbik lábát a másik mögé téve.

– Még mindig jobb, mint a magas vérnyomás és a stressz, mint a nagyvárosi szegényeknek – válaszolta Tom, és elmosolyodott.

Beszélni akar? – kérdezte magában Maggie. Igazából a festménnyel kellene foglalkoznia, de nem akart udvariatlan lenni.

– Nincs magas vérnyomásom, de hiányzik a nagyvárosi tempó – vallotta be.

– Miért?

– Ha nem szorít a határidő, hajlamos vagyok elfecsérelni az időt. Azt mondják, művészetté emeltem a köldöknézést.

A férfi a hasára nézett, és a nőnek meg kellett erőltetnie magát, hogy ne húzza lejjebb a pólóját, még akkor is, ha eltakarta a köldökét.

– Az éjszakai forgalom zaja is hiányzik – tette hozzá. – Az állandó moraj az ablak alatt. E nélkül csak éjjel kettőkor tudok elaludni. Freya barátnőm szerint örülnöm kellene, hogy friss tengeri levegőre cseréltem a kipufogógázt, de a magamfajta kávévédő, munkamániás éjszakai bagolyból nem válhat hirtelen békés, csillagokat bámuló jógatanítvány.

Hirtelen rájött, hogy sokkal többet árult el magáról, mint amennyit akart. De ahelyett hogy úgy nézett volna rá, mint akinek sürgősen terápiára van szüksége – ahogy Freya –, Tom bólintott.

– Én is így éreztem eleinte, amikor ideköltöztem Sydneyből.

– Sydney? – kérdezte Maggie csodálkozva.

– Igen, ott születtem és ott nőttem fel, de az már régen volt. Már jó ideje itt élek, megszoktam a homokot és a sós vizet. Csak várja ki, majd meglátja, sikerülni fog.

Maggie elpirult. Ennyire nyilvánvaló, a homok és a sós víz nem a kedvencei? És hogy azt kívánja, bárcsak azok lennének? Mert ez lenne a bizonyíték, hogy meg tudja változtatni az életét.

– Sydneyben is ugyanezt a munkát végezte? – kérdezte, hogy témát váltson.

– Mondhatni. Restaurátor voltam.

– Házakat újíttott fel?

– Igen, főleg műemlék épületeket.

– Sydneyben rengeteg van belőlük, de itt nincs. Miért költözött ide?

– Gyerekkoromban itt töltöttem a nyári szüneteket, és az unokatestvérem, Alex a közelben lakik.

– De abból, amit én láttam, az itteni emberek inkább lebontják a régi házakat, és nem felújítják őket – mondta Maggie. – Ez történt volna a Belvedere-rel is, ha nem veszem meg. Szóval nem úgy tűnik, mintha itt nagy szükség lenne restaurátorokra.

– Nem számít. Úgysem dolgozom már az iparágban.

– Miért nem?

Tom nem válaszolt azonnal, és most nem is mosolygott. De már késő volt, Maggie nem tudta visszavonni a kérdést.

– Mert meg akartam változtatni az életemet, miután meghalt a húgom.

– Ó – mondta Maggie halkán, és a gyomra összeszorult. – Őszinte részvétem. Semmi közöm

hozzá, hogy...

– Semmi baj – szakította félbe Tom, és megvonta a vállát. Hirtelen lehangoltnak tűnt. – Ha Tess most itt lenne, kérdésekkel bombázná. Annyi tehetsége volt a festészethez, mint magának a kertészkedéshez, de mindennél jobban szerette a művészetet. Vicces lány volt. Mindenesetre a halála után könnyű döntés volt, hogy ideköltöztek, még ha itt nincs is nagy kereslet restaurátorokra.

Maggie nem tudta, mit mondjon. Többet tudott meg Tomról, mint amennyit valójában tudni akart. Éppen azon gondolkodott, hogy visszavonul, amikor a férfi megkérdezte:

– Kér egy tippet elalváshoz?

– Ha segít.

– Csak a tenger hangjaira figyeljen. A sirályok vijjogására, a hullámok morajára, a gőzhajók kürtölésére. És aztán kérdezze meg magától, hogy bírta ilyen sokáig szárazföldi emberként. – Újra elmosolyodott, arca még vonzóbbá vált.

Maggie kételkedve ingatta a fejét.

– Nem lehet ilyen egyszerű.

– Nem hallotta, hogy vannak emberek, akik CD-ket vesznek a tenger hangjaival, hogy segítsen nekik elaludni?

– Hát akkor sok szerencsét nekik.

Tom nevetett a makacsságán. Maggie-t egyáltalán nem lepte meg, hogy a nevetése mély és ragadós. Belenézett a férfi szemébe, és félreérthetetlenül meghívást olvasott ki belőle. Amikor váratlanul egy lépést tett felé, Maggie sietve hátrált, és a sarkát beütötte a legalsó lépcsőfokba.

Tom felemelte mindkét kezét.

– Csak a szendvicsemet akartam elvenni – nyugtatta.

– Persze. Csak egy pillanatra elméláztam, és... – Félreállt, hogy helyet csináljon a férfinak.

Tom elvette a szendvicset és a kávé, és kicsit visszahúzódott. Nyilván rájött, hogy Maggie-nek szüksége van bizonyos távolságra a szabadon lélegzetvételhez. Nagyot harapott a szendvicsebe, és kortyolt egyet a kávéból, aztán elégedetten felsóhajtott.

Maggie irigykedni kezdett, amikor arra gondolt, mikor volt utoljára igazán elégedett. Hónapokkal ezelőtt lehetett, amit a nagyszobában lévő félkész képek is bizonyítanak. Már mielőtt Portsea-be jött, akkor sem tetszett neki semmi igazán.

És az egy héttel ezelőtti, hihetetlenül forró napon ráadásul kapott egy levelet a galériatulajdonos Ninától, aki azt kérdezte, mikor állíthat végre ki új Maggie Bryce-műveket, ami alatt eladható festményeket értett.

Maggie a verandán ült, és elgondolkodva simogatta Smiley fülét, amikor hirtelen rájött, hogy talán soha többé nem fog olyat alkotni, amiért pénzt lehet kérni. Élénk, mozgással és derűvel teli portréi talán már a múlté, hónapok óta csak értelmetlen kék örvényeket festett.

Még Nina levele sem tudta motiválni, amelynek sorai közül világosan kihallatszott, hogy elválnak útjaik, ha nem szállít hamarosan valami hasznosat. Egyszerűen nem tudott lendületbe jönni. Alkotói válságba zuhant, ahonnan csak egy nagyon különleges szellő tudná kiemelni. Valami olyasmi, mint egy saját tengerpart a sziklák lábánál.

Tom Campbell viszont láthatóan elégedett magával és a munkájával. Igazán irigylésre méltó! Mély levegőt vett.

– Ha szeretne még kávé, menjen be nyugodtan a konyhába. A hűtőm is a rendelkezésére áll.

Megfordult, és besietett a házba, miközben kávé, arcszesz és tengeri levegő illata csapta meg az orrát.

A hosszú, forró nap végén Tom lekefélt magáról a növénymaradványokat, összeszedte a szerszámait, és bement a házba, ahol a nagyszobában találta munkaadóját. Maggie elmélyülten nézte a kék képet, mintha meg tudná fejteni belőle az élet minden rejtélyét.

Tomnak fáj a háta fáj, a karja össze volt karistolva, koszos és izzadt is volt. Már csak egy zuhanyra, egy kiadós étkezésre és egy hideg sörre vágyott. Mégis észrevette, hogy a vörös színfoltok eltűntek a vászonról, vagy inkább beépültek a kékbe, és így még élénkebbnek tűntek. Azt is észrevette, hogy

Maggie halkán dúdol magában.

A dallam ismerősen hangzott. Mi is a címe? Biztos volt benne, hogy ismeri. Vagy csak az érzést ismerte, melyet a mély, kissé rekedtes hang közvetített, mely halkán visszhangzott a szobában?

Nagy levegőt vett, amivel elnyomta a halk dúdolást. Maggie megfordult, ajka közt száraz ecset.

– Mára végeztem – jelentette ki Tom.

Úgy tűnt, beletelik egy pillanatba, míg a nőnek leesik, ki ő, és mit keres itt.

– Legalább egy hétre lesz szükségem, hogy kiirtsam a bozótot – tájékoztatta tovább a férfi. – Inkább kettőre. És kell egy láncfűrész és egy konténer a hulladéknak. Ugye nem akarjuk, hogy a magok szétterjedjenek, és nyár végére újra benőjön mindent? Ezeket meg tudom szerezni az unokatestvéremtől, barkácsboltja van Rye-ban. Holnap adok árajánlatot, rendben?

– Hát jó. Rendeljen meg mindent, amire szüksége van.

– Nem is várja meg az árajánlatot?

– Nem. Ha úgy gondolja, hogy meg tudja csinálni, akkor csak folytassa. Ha kér előleget, most adhatok valamennyit. – A ponyva szélére ment, és hirtelen megállt.

Már nem tűnt hűvösnek és elutasítónak, amikor a férfi szemébe nézett, hanem nagyon is megnyerőnek a kócos hajával hajlékony alakjával.

Aztán erősen elpirult.

– Most jut eszembe, tegnap elköltöttem az utolsó pénzemet festékre – vallotta be. – Írhatok helyette csekket?

– Igen, az is jó. De nem sürgős. Nem tud becsapni, hisz tudom, hol lakik.

Hogy oldja a hirtelen támadt furcsa feszültséget, megpróbálkozott egy elbűvölő mosollyal. De hiába: Maggie mintha még jobban visszahúzódott volna magába.

Egyszeriben Tomnak az a látomás merült fel a szeme előtt, hogy Tess szívből kineveti, amiért megpróbál flörtölni Maggie Bryce-szal, miközben a nő úgy néz rá, mint valamire, ami elzárja a tekintetét a fontosabb dolgok elől.

Igaza is lenne, ha kinevetne, ismerte el Tom magában. A nyári románcból, amelyről reggel óta fantáziált, nem lesz semmi. Maggie-nek parfümillata van, neki meg izzadságszaga. Maggie igazi városi nő, aki megpróbál úgy tenni, mintha értékelné a tengerparti életet – ő viszont tényleg imád itt élni, és igyekszik úgy tenni, mintha soha nem ismert volna mást.

Maggie biztos nem marad sokáig. Ahogy a padlón lévő ponyvából láthatta, nem szándékozik nyomot hagyni. Sem a házban, sem a városban, és főleg nem egy magabiztos mesterember életében, akinek az útja véletlenül keresztezte az övét.

– Jó, ha holnap tízkor kezdek? – kérdezte végül.

– Igen. Akár reggel tíz, akár este tíz, én itt leszek a festőállványomhoz láncolva, Smileyval a lábamnál. – Félénk mosoly ragyogott fel az arcán, és többé már nem tűnt elutasítónak, rendkívül vonzó lett, sőt, imádnivaló.

– Akkor holnap találkozunk, Maggie – köszönt el Tom.

– Viszlát, Tom.

Ahogy kisétált a kocsijához, a férfi egyvalamit tudott: egyetlen részletét sem fogja elfelejteni a Maggie Bryce-szal való első találkozásának, még akkor sem, ha megkéri rá.

3. FEJEZET

Másnap pontban tíz órakor Tom leparkolt a platós teherautóval Maggie háza mögött. A rakfelületen Alex barkácsboltjából származó szerszámok tornyosultak.

Akárcsak előző nap, Smiley most is a bejárati ajtó mellett feküdt, Maggie pedig a nagyszobában állt, és figyelmesen nézte a vásznat a festőállványon. Az éjszaka folyamán Tom meggyőzte magát, hogy „Lady” Bryce csak azért tett rá ilyen erős benyomást, mert elkábította a terpentin és a festékgőzök. Most azonban, hogy újra látta, be kellett ismernie magának, hogy még mindig gyönyörűnek találja, még akkor is, ha álmatlanságban szenved, nincsenek bútorai, és túl zűrös, hogy kikezdjen vele az ember.

Tom feltűnés nélkül a festményre pillantott, és rájött, hogy pontosan ugyanolyan, mint tegnap este, amikor utoljára látta. Bár iskola óta nem festett, tudta, hogy a művészi alkotókedv hiánya nem abból fakad, hogy nincs határidő.

De talán Maggie-vel más a helyzet. Elvégre nagyon furcsa nő, aki inkább él a kutyájával, mint egy férfival, és vedeli a kávé. Szerette volna tudni, miért. Mindenekelőtt az érdekelte, hogy miért olyan immunis a mosolyára. És hogy ez miért zavarja őt annyira.

– Jó reggelt – köszönt.

Maggie gyorsan megfordult, és ezúttal rögtön felismerte.

– Jó reggelt.

A szeme alatt árnyékok voltak, és ha nem viselt volna más ruhát, mint tegnap, azt lehetett volna hinni, hogy egész éjjel nem volt ágyban.

– Mindent megszerzett, ami kell?

– Igen. Máris kezdhetek.

– Nem kér előbb egy csésze kávé? – És már a konyha felé tartott.

– De, köszönöm. – Tom követte.

Maggie megtöltötte és bekapcsolta a vízforralót.

– Megcsinálta az árajánlatot?

A férfi igennel felelt, és megállapodtak két hét munkában és olyan árban, amelyből Tom egy hónapig él. Maggie egy pillanatra szinte döbbenetnek látszott, de rögtön elővette a csekkfüzetet az egyébként üres konyhai fiókból.

– Egy pillanat! – emelte fel a kezét Tom. – Mit szólna hozzá, ha az utolsó munkanapon fizetne?

Maggie szkeptikusan nézett rá, és úgy tűnt, azon gondolkodik, nem akarja-e Tom átverni valami módon.

– Valószínűleg nem a legjobb szokás üzleti szempontból – folytatta a férfi –, de úgy tapasztaltam, hogy javítja a viszonyt köztem és a munkaadó között. Ilyenkor nem érzem magam alárendelve, mert inkább segítőkész barátként kezelnek.

– Ha ezt szeretné. – Maggie megfordult, és visszatette a csekkfüzetet a fiókba.

– Mindenképp. Amint befejeztem a munkát, kapok egy diszkrét borítékot a fizetésemmel, és egy „köszönöm”-öt, aztán lehet is szervezni a következő tekézés vagy vacsorameghívást.

Maggie csodálkozva nézett rá, és Tom eltűnődött, vajon hogyan reagálna, ha valóban meghívná vacsorára. Talán csak hozzá, a házába. Egy másik párral, hogy laza maradjon a légkör. Alex és a felesége, Marianne nagyon szórakoztató vendégek voltak, ha el lehetett őket szakítani az öt kislányuktól, akik közül még a legnagyobb se volt nyolcéves.

Hirtelen egy szőröcsomó landolt Tom lábán, és elszállt az alkalmas pillanat a meghívásra.

– Smiley, kelj fel! – Maggie csettintett az ujjával, de a kutya süketnek tettette magát. – Bocsánat. Nyugodtan tolja el a lábával, csak óvatosan.

Smiley felsóhajtott, és leengedte orrát a mellső lábaira, jelezve, hogy egyhamar nem fog megmozdulni.